

Vlaams
Parlement

ingediend op **489** (2020-2021) – Nr. 2
17 februari 2021 (2020-2021)

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu,
Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie
uitgebracht door Piet De Bruyn

over het voorstel van resolutie

van Mieke Schauvliege, Johan Danen en Chris Steenwegen

over de bescherming van ruimtelijk bedreigde bossen

Samenstelling van de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie:

Voorzitter: Gwenny De Vroe.

Vaste leden:

Piet De Bruyn, Inez De Coninck, Andries Gryffroy, Freya Perdaens, Wilfried Vandaele;
Bart Claes, Leo Pieters, Sam Van Rooy;
Tinne Rombouts, Koen Van den Heuvel;
Steven Coenegrachts, Gwenny De Vroe;
Björn Rzoska, Mieke Schauvliege;
Bruno Tobback.

Plaatsvervangers:

Annick De Ridder, Marius Meremans, Joris Nachtergaele, Axel Ronse, Nadia Sminate;
Carmen Ryheul, Stefaan Sintobin, Wim Verheyden;
Robrecht Bothuyne, Lode Ceyssens;
Bart Tommelein, Bart Van Hulle;
Johan Danen, Chris Steenwegen;
Hannes Anaf.

Toegevoegde leden:

Jos D'Haese.

Documenten in het dossier:

489 (2020-2021) – Nr. 1: Voorstel van resolutie

INHOUD

1. Toelichting.....	4
2. Bespreking.....	6
2.1. Tussenkomen.....	6
2.2. Replik.....	7
2.3. Aansluitende discussie	8
3. Stemming.....	9

Bijlage: zie de [dossierpagina](#) van dit document op www.vlaamsparlement.be

De Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie besprak op dinsdag 9 februari 2021 het voorstel van resolutie van Mieke Schauvliege, Johan Danen en Chris Steenwegen over de bescherming van ruimtelijk bedreigde bossen (*Parl.St.* VI.Parl. 2020-21, nr. 489/1).

De presentatie van de indieners is te vinden op de [dossierpagina](#) van dit document op www.vlaamsparlement.be.

(Deze vergadering werd als videoconferentie georganiseerd.)

1. Toelichting

Mieke Schauvliege ziet het voorstel van resolutie als een start van het debat over een Vlaams kader om bestaand, en zeker oud, bos te beschermen. Omdat dat herbekeken wordt, gaat het in het voorstel niet over de boscompensatieregeling, hoewel die sowieso een impact heeft. Volgens de Boswijzer telt Vlaanderen 164.263 hectare bos, wat het een van de bosarmste regio's in Europa maakt. Zorgbarend is dat 50.000 hectare, ongeveer een derde ervan, niet in de juiste bestemming ligt, waardoor het niet beschermd is tegen ontbossing. Van dat niet-beschermd deel is 12.500 hectare oud en dus extra waardevol.

Sinds het Bosdecreet van 1990 is ontbossing principieel verboden. Toch zijn er enkele uitzonderingen. Ontbossing kan voor algemeen nut, in woon- en industriegebied, voor habitataanpassingen in speciale beschermingszones. Daarvoor is wel altijd een omgevingsvergunning nodig, al dan niet gecombineerd met een boscompensatievoorstel. Bepaalde ontbossingsaanvragen moeten vergezeld zijn van een ontheffingsbesluit, afgeleverd door de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos. Dat is niet nodig voor zonevreemde bossen in woon- en industriegebied. Daarvoor volstaat een eenvoudige omgevingsvergunning van de vergunningverlenende overheid, doorgaans het lokale bestuur. Voor sommige ontbossingen is daarenboven enkel een eenvoudige melding nodig. Het gaat om spontaan ontstane bebossingen en aanplantingen jonger dan twaalf jaar, als ze in agrarisch gebied liggen en binnen de drie jaar na ontbossing in landbouwgebruik genomen worden en om bossen in natuurreservaten met een goedgekeurd beheerplan waarin is vastgelegd dat op die plaats geen bos thuishoort, maar andere natuurdoelen worden nagestreefd.

In theorie is de wetgeving afdoende, maar in de praktijk valt het tegen. De spreker toont dat aan met een overzicht van alle vergunningsaanvragen die de afgelopen twintig jaar zijn ingediend. Van de 20.555 aanvragers kreeg 19.052 toestemming tot ontbossing. Tussen 2005 en 2019 waren er 1562 aanvragen tot ontheffing van het bosverbod; 1395 werden goedgekeurd. Tussen 2000 en 2020 werd er in totaal voor 4.778,6 hectare ontbossingsvergunningen verleend. Allicht werd daar wel een boscompensatie aan gekoppeld, maar 10 procent van de zonevreemde bossen ging dus verloren. De spreker besluit dat 93 procent van de aanvragen een gunstige omgevingsvergunning voor de ontbossing van 4778,6 hectare kreeg en dat 89 procent van de ontheffingsaanvragen werd goedgekeurd, dus ontbost. In 2020 alleen al hebben vergunningverleners vergunningen verleend om 222,5 hectare te ontbossen, waarvan 35,1 hectare via ontheffingsgoedkeuring. Dat is meer dan de nieuwe hectare bos die sinds 1 oktober 2019 op de Bosteller geregistreerd is. Als de vergunningsaantallen vergeleken worden met de boscompensatieaantallen, is de kloof nog veel groter. Het klopt dat compensatie pas een tijdje na de vergunning volgt, maar de algemene achterstand is groot.

De beleidsinitiatieven om de meest kwetsbare waardevolle bossen te beschermen acht ze genoegzaam bekend. Daarom overloopt ze slechts kort: de conceptnota 'Plan van aanpak ruimtelijk bedreigde bossen'; de invoering van artikel 90ter van het Bosdecreet van 2015 met de Boskaart met de meest kwetsbare waardevolle

bossen, die in 2018 afgevoerd werd. Sindsdien is er niets meer gedaan om kwetsbaar oud bos extra te beschermen.

Met dit voorstel van resolutie vraagt Groen nu om nieuwe initiatieven. Er zijn wel heel wat initiatieven voor bosuitbreiding, maar bosbehoud dient op twee pijlers te steunen: bosuitbreiding en bosbehoud, zeker van de oude bossen. Dat is ingegeven door natuurdoelen: oud bos heeft qua biodiversiteit meer te bieden dan jong bos en natuurwaarden bouwen niet snel op. Zelfs met de compensatiefactor van de boscompensatieregeling die om die reden in het leven geroepen is, is er altijd een biodiversiteitsverlies. Vlaanderen kent een biodiversiteitscrisis, dat blijkt uit Natuurrapport 2020, het toestand- en trendrapport over de biodiversiteit in Vlaanderen. Het is zaak niets toe te staan wat de toestand nog slechter maakt. Het behoud van waardevol bos is een eerste stap om uit de biodiversiteitscrisis te geraken.

Een tweede, tot nog toe onderbelicht aspect, is dat de oude bossen een cruciale rol spelen in de koolstofopslag. Recent heeft het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek op basis van twee studies adviezen daarover uitgebracht. Daarin legt het uit welk soort natuurbeheer er nodig is om zo veel mogelijk koolstof op te slaan. Het berekent daarnaast de koolstofvoorraad in de Vlaamse bossen. Daaruit blijkt dat de bovengrondse koolstofvoorraad 40 procent is van de ondergrondse. Ontbossen betekent niet alleen het hout met koolstof wegnemen, waarvan dan kan worden geadviseerd dat de koolstof opgeslagen wordt in houttoepassingen, maar vooral dat de grotere koolstofvoorraad in de bodem geleidelijk aan vrijkomt. Van een koolstofput ('carbon sink') wordt zo een koolstofbron ('carbon source') gemaakt. De studies tonen voorts aan dat de koolstofvoorraad opgeslagen in oud bos voorzichtig geschat tot drie keer groter is dan in jong bos. Met de studies is tot slot te berekenen hoeveel koolstof een Vlaams bos jaarlijks capteert, dus ook hoeveel minder opslag er is als het met kappen bedreigde bos echt zou verdwijnen.

De Boskaart heeft heel wat discussie uitgelokt. Zo vonden eigenaars dat ze hun eigenaarsrechten bedreigde. Groen stelt enkele compromissen voor die de discussiepunten vermijden, maar toch stappen vooruit zetten in de bosbescherming.

Lokale besturen geven zelf aan te weinig richtlijnen te hebben om ontbossingsaanvragen te beoordelen en te weigeren. Het goedkeuringspercentage van 93 procent bewijst dat. Daarom vragen de indieners aan de minister van Leefmilieu een strikter afwegingskader voor de ontbossingsaanvragen.

Voor ontbossing in industrie- en woongebied is er geen ontheffingsbesluit nodig, enkel een omgevingsaanvraag tot ontbossing, weliswaar na een niet-bindend advies van het Agentschap voor Natuur en Bos. Groen vraagt dat ook in dit geval een ontheffingsaanvraag verplicht wordt. Van de ontheffingsaanvragen wordt 89 procent weliswaar goedgekeurd, maar de bijkomende vereiste dient gecombineerd te worden met het striktere afwegingskader.

Voor de 12.500 hectare waardevol oud bos wil Groen aan de hand van criteria als leeftijd, oppervlakte, biologische waardering en ligging ten opzichte van de gewenste natuur- en bosstructuur laten bepalen of er ooit een omgevingsvergunning ter kapping mogelijk is. Indien een eigenaar een weigering van een vergunningsaanvraag tot ontbossing bekomt, kan hij aanspraak maken op een eenmalige plan-schadevergoeding. De inspiratie haalt de spreker in het Duinendecreet waar deze werkwijze is toegepast om de laatste duinen tegen ontwikkeling te beschermen. Deze werkwijze zorgt ervoor dat niet alle bossen in één keer herbestemd moeten worden maar dat de bescherming gebeurt als ze echt met kap bedreigd worden.

De drie voorstellen vormen één pakket. Het voorstel van resolutie vraagt aan de Vlaamse Regering: een strikter afwegingskader voor ontbossingsaanvragen; een decretale aanpassing van artikel 90bis van het Bosdecreet waardoor een ontheffing

verplicht wordt voor ontbossen in industrie- en woongebied; bijkomende bescherming van de meest kwetsbare en waardevolle bossen aan de hand van een multicriteria-analyse gecombineerd met een planschaderegeling als er ooit een omgevingsvergunningaanvraag voor wordt ingediend. Tot slot drukt Mieke Schauvliege haar hoop uit dat de andere parlementsleden mee willen zoeken naar methoden om de bossen, vooral de kwetsbare, zoveel mogelijk te vrijwaren van kap.

2. Bespreking

2.1. Tussenkomen

Wilfried Vandaele kent het probleem en de argumenten van Groen snijden hout. In de twee vorige regeerperiodes heeft dit dossier echter veel energie opgeslorpt, ook van de spreker. Uiteindelijk is het gestrand zonder werkbare oplossing met voldoende draagvlak. De N-VA is niet meteen overtuigd dat het voorstel van Groen met een strikter afwegingskader voor de lokale overheden en planschade in een aantal gevallen, wel haalbaar is of een voldoende draagvlak heeft. De planschaderegeling voor de woonuitbreidingsgebieden moet nog door het parlement geraken. Kortom, hij zou het liever anders zien, maar denkt dat er meer tijd nodig is.

Bruno Tobback is teleurgesteld door de argumenten van Wilfried Vandaele en vindt zijn gebruik van de term draagvlak wat ongelukkig. In de Vlaamse samenleving is er een breed draagvlak voor de bescherming van kwetsbare bossen maar ook bossen in het algemeen en zelfs voor de uitbreiding van het (toegankelijke) areaal. Zeker na de voorbije maanden zal er voor weinig andere zaken zo'n brede steun te vinden zijn. Wilfried Vandaele bedoelt echter dat er in de meerderheidspartijen geen draagvlak is om er echt iets aan te doen. Het is dan beter gewoon te zeggen dat de meerderheid er niet uitgeraakt.

Sp.a is niet zeker of het voorstel van Groen het ultieme is, maar het is in elk geval een grote stap voorwaarts. Elke dag verdwijnen er immers hectaren bossen. Ondanks enkele goedbedoelde engagementen en initiatieven van de minister en hier en daar boomplantacties, blijft het dweilen met de kraan open. De eerste zorg moet zijn: behouden wat er vandaag bestaat. Zoals sp.a nu het voorstel van Groen zal goedkeuren, zou ze met veel plezier een alternatief van de meerderheidspartijen steunen. Ondanks de uitgebreide discussies in de vorige regeerperiodes, is er echter nog altijd geen voorstel. Nog altijd worden er zeer soepel vergunningen verleend voor het kappen van bossen, zelfs als er protest tegen is. Mensen zijn het beu de bossen te zien verdwijnen en vooral er geen in de plaats te zien komen. De tijd om de zaak met vriendelijke woorden te sussen is voorbij. Tot er beter voorligt, zou iedereen er goed aan doen dit voorstel te steunen. Wie toch tegenstemt, is het aan zichzelf verplicht op korte termijn een alternatief te bieden.

Ook *Tinne Rombouts* vindt dat er zorgzaam moet worden omgegaan met kwetsbare bossen. Ze heeft dat standpunt ook in de vorige discussies verdedigd. In bepaalde gevallen zijn er echter goede redenen tot rooien. Die afweging moet in ieder geval zorgvuldig gebeuren. Een ruimtelijke bestemming als groen of bos is de beste methode om bossen te beschermen. Daarvoor bestaan al planschaderegelingen.

Als planschade niet gekoppeld wordt aan een wijziging van ruimtelijke bestemming, is het moeilijk de bossen te blijven beschermen. Multicriteria-analyse is een voorstel van de vorige regeerperiode en wordt in praktijk al vaak gehanteerd, bijvoorbeeld voor de Boskaart. CD&V was voor lancering al bezorgd of de kaart wel de realiteit op het terrein weerspiegelt. Nu blijkt dat in de data heel wat mankementen zitten. Terreingegeverifieerde gegevens zijn nodig voor correcte beslissingen.

Het klopt dus niet dat gelijk welke stap een goede is, enkel een robuust en duidelijk correct overheidsinstrument volstaat. Ze waarschuwt ook te zeer voort te gaan op

cijfers, hoewel ze toegeeft dat volksvertegenwoordigers geen andere basis hebben. Ze vermoedt dat doordat de beleidsbeslissingspraktijk al enige tijd in voege is, de aangevraagde dossiers beter gemotiveerd zijn en aansluiten bij de combinatie van criteria, waardoor er meer goedgekeurd worden. Zonder die inhoudelijke afweging is een loutere link tussen aantal aanvragen en afgeleverde vergunningen te kort door de bocht. Kortom, dat waardevolle historische bossen bijdragen aan de biodiversiteit, leidt geen twijfel, maar ze moeten beschermd worden met verfijnde overheidsinstrumenten, wat de ruimtelijke bestemming voor CD&V is.

Leo Pieters acht het voorstel verdienstelijk. Het Vlaams Belang is niet tegen oude bossen en wil die ook wel hier en daar op een gegeven moment beschermen. Het afwegingskader dient inderdaad te worden aangepast. Dat de Vlaamse Regering daar niet toe komt, is geen goede zaak. Dat de indieners van het voorstel het debat willen aanzwengelen is dus terecht. De gewestplanindeling dateert van veertig jaar geleden, tijd genoeg intussen om tot een waardevol bos te groeien. Met de andere onderdelen van het voorstel is de spreker het niet eens. Hij rekent op een goede planschaderegeling in het Instrumentendecreet (*Parl.St.* VI.Parl. 2019-20, nr. 194/1). Hij vraagt dat daar tijd voor genomen wordt, ook voor de parlementaire bespreking, zodat het alle aspecten op een gedegen manier regelt. Omdat dit voorstel van resolutie te verregaand is, zal het Vlaams Belang zich onthouden.

Ook *Gweny De Vroe* vindt namens Open Vld dat het nodig is de kwetsbare bossen beter te beschermen. De Boskaart had heel wat mankementen. Mensen die net grond gekocht hadden, zagen die ineens ingekleurd als waardevol bos. De intrekking van de Boskaart was het logische gevolg. Bijna vier jaar later is er een andere Vlaamse Regering met duidelijke ambitieuze bos- en natuurdoelstellingen. Zo staat in het regeerakkoord (*Parl.St.* VI.Parl. 2019-20, nr. 31/1) dat de bossen zoveel mogelijk moeten behouden blijven. Open Vld gaat ervan uit dat de bevoegde minister volop werkt aan een beleid daarvoor. Stilstand is er dus niet, zaken als het Boscongres bewijzen dat er heel wat in beweging is.

Het verplichten van een ontheffingsaanvraag bij het Agentschap voor Natuur en Bos voor terreinen in woon- en industriegebieden is te verregaand en administratief verzwarend. De planschaderegeling bij de weigering van een omgevingsvergunning is dan weer te vaag. Ze waarschuwt ervoor de eigendomsrechten te beperken, zeker als er geen afdoende vergoeding tegenover staat. Misschien valt er wel iets te regelen in het Instrumentendecreet. Het voorstel van resolutie maakt vooral de administratieve lasten groter terwijl niet zeker is dat de maatregelen hun doel niet voorbijschieten. Open Vld zal het voorstel niet steunen, hoewel ze de doelstelling deelt.

2.2. Repliek

Mieke Schauvliege wijst erop dat het probleem al jaren bekend is en ook vandaag door iedereen erkend wordt. Het voorstel van resolutie is een poging om het debat opnieuw aan te zwengelen en samen te zoeken naar oplossingen, maar Groen, alle sympathiebetuigingen ten spijt, krijgt nog maar eens het deksel op de neus.

Groen heeft geprobeerd om enkele heikele punten te vermijden. Zomaar een kaart opleggen, die niet helemaal correct is en voor discussie vatbaar, en daar planschade aan koppelen, werkt duidelijk niet. Daarom stelt Groen voor om te werken met bepaalde criteria zodat er geval per geval een afweging kan worden gemaakt en er geen harde grenzen opgelegd worden.

In het regeerakkoord staat inderdaad de maximale vrijwaring van waardevol bos, alleen blijkt in praktijk totaal niets daarvan. In 2020 waren er voor 222 hectare goedgekeurde vergunningsaanvragen, meer dan het jaar ervoor. Eigenlijk worden er al jaren ongeveer evenveel bossen gekapt, ongeacht de lancering van de campagne

voor bosuitbreiding. De oorzaak is niet de Vlaamse overheid, maar het zijn de vergunningverleners, vooral de lokale besturen. Zelfs de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten vraagt de Vlaamse overheid handvatten om een goede afweging te maken. Een verplicht ontheffingsbesluit maakt dat een administratie, gespecialiseerd in bosbeheer en -beleid, het lokale bestuur bijspringt, iets wat dan bovenop het goede afwegingskader komt.

Het Klimaatplan van minister Zuhal Demir gaat ervan uit dat er geen CO₂-uitstoot zal zijn ten gevolge van wijzigend landgebruik en er daarvoor dus compensaties in de omliggende landen nodig zijn. Alle rapporten van de Regulation on the inclusion of greenhouse gas emissions and removals from land use, land use change and forestry (LULUCF) bewijzen dat oud bos een koolstofopslagplaats ('carbon sink') is. Die bossen vernietigen, wat nu gebeurt, betekent dus CO₂ uitstoten. De meerderheid zal dus het deksel op de neus krijgen als ze bij Europa moet aantonen dat er geen netto-uitstoot is ten gevolge van wijzigend landgebruik. Alleen al daarom is het zaak een sluitend systeem uit te werken dat het waardevol oud bos beschermt.

Tot slot is het tegenstrijdig de burger op te roepen bomen te planten in zijn tuin, deel te nemen aan boomplantaties, grond ter beschikking te stellen van de natuurbeweging, van lokale besturen en anderen om bossen te planten en anderzijds vlot vergunningen af te leveren om bossen te kappen. Tinne Rombouts heeft het dan wel over een kwalitatief afwegingskader, maar de gekapte oppervlakte vermindert niet. Er is dus helemaal geen bewijs dat er door groeiend inzicht aanvragen doordachter ingediend worden of strenger beoordeeld worden. Zorgvuldig beleid betekent twee pijlers: bosuitbreiding en bosbehoud. Kortom, ze roept de parlementsleden op niet tegen te stemmen, maar het als een start te zien van de zoektocht naar een aangepaste regeling. Daar de bescherming van waardevol bos in het regeerakkoord staat, zal de meerderheid er sowieso initiatieven voor moeten nemen. Het is aan deze commissie om zich erover te buigen.

Aangezien ze haar toch zo ter harte gaan, informeert *Bruno Tobback* wanneer de meerderheid een sluitend systeem voor de bescherming van de kwetsbare bossen zal voorstellen. Hij zit erop te wachten en samen met hem miljoenen Vlamingen. De cijfers komen van de Vlaamse Regering en zijn duidelijk. Nog langer wachten, zal ervoor zorgen dat er geen zonevreemde bossen meer zijn behalve een paar kakelverse aanplantingen die heel wat jaren nodig hebben vooraleer ze op vlak van biodiversiteit even waardevol worden.

2.3. Aansluitende discussie

Tinne Rombouts vindt dat de cijfers en de trend die ze aantonen, niets zeggen over de inhoudelijke afweging van de vergunningverlenende overheid. Niet alleen de motivering om de vergunning te verlenen, is onbekend, ook of het gaat om de meest waardevolle bossen. Ze acht nochtans die inzichten nodig om een goed debat te voeren. Alsook meer transparantie, die ze heeft getracht te verkrijgen met schriftelijke vragen. Ze vindt het jammer dat het voorstel van resolutie niet rept van het ruimtelijke-orderingskader dat de beste beschermingsmethode met bijbehorende planschade-regeling is en blijft.

Wilfried Vandaele herinnert *Bruno Tobback* aan de hoeveelheid bloed, zweet en tranen die al vergoten is aan dit dossier. Het is echt niet de bedoeling om het te laten bij de vaststelling dat het vastgelopen is, maar om het vlot te trekken. Wanneer kan hij echter niet zeggen.

Mieke Schauvliege beaamt dat de cijfers louter aangeven hoeveel hectaren er gekapt zijn. In het voorstel van resolutie staan evenwel inschattingen van het percentage waardevol bos daarvan. Ze herhaalt de drie onderdelen van het voorstel. Vooreerst een conservatiever afwegingskader, dat dan niet alleen geldt voor oud

waardevol bos maar ook voor kleinere bosjes, die ook heel belangrijk zijn voor de koolstofopbouw. Dat kader helpt de vergunningverleners om neen te zeggen tegen kap. Het klopt dat er geen detailcijfers zijn. Blijkbaar kan men nu niet meer zeggen welke van de aanvragen op waardevol bos slaan, terwijl dat een half jaar geleden wel kon.

Ze zou niets liever hebben dan dat de bossen door de ruimtelijke ordening beschermd worden, maar de praktijk is anders. 12.500 hectare waardevol bos is zonevreemd. Groen stelt een stapsgewijs systeem voor, maar als de meerderheid de hele hap in één keer wil herbestemmen, en de bijbehorende planschade wil betalen, graag. Ze is bereid haar voorstel van resolutie in die zin aan te vullen. Beide opties kunnen samengaan. Ook het zonevreemd gebruik van bosbestemmingen wordt niet met een vingerknip gewijzigd. De weerstand daartegen is ook heel groot, en daar wordt de weg van de geleidelijkheid bewandeld.

Tinne Rombouts vindt het interessanter om ineens de juiste ruimtelijke indeling toe te kennen, dus zonder tussenstappen. Conform het regeerakkoord zal de meerderheid allicht nog wel tot voorstellen komen. Ze benadrukt het belang van inzicht in de criteria waarop de vergunningverlenende overheden zich nu baseren, vooraleer het afwegingskader strikter te maken. CD&V zal dit voorstel nu niet goedkeuren.

Dit klinkt voor *Mieke Schauvliege* als het hanteren van twee maten en twee gewichten. Voor het Instrumentendecreet vindt de meerderheid het niet nodig vooraf een beeld te krijgen van de planschadekosten, de gedupeerden en de begunstigden. Dan mag er blind gereden worden. Dit goede en constructieve voorstel, waarbij de planschaden geleidelijk betaald dienen te worden en die, met wat rekenwerk, min of meer in te schatten zijn, wordt weggestemd met het argument dat er te veel onzekerheden zijn. Voor haar is dat een excuus zoeken om dit niet goed te keuren.

3. Stemming

Ter stemming gelegd, wordt het voorstel van resolutie over de bescherming van ruimtelijk bedreigde bossen (*Parl.St.* VI.Parl. 2020-21, nr. 489/1) verworpen met 9 stemmen tegen 3 bij 2 onthoudingen.

Gweny DE VROE,
voorzitter

Piet DE BRUYN,
verslaggever